

## OP HECHTEN GRONDSLAG

DOOR

WALLY MOES.

Wie een welvarende, zindelijke boerderij wilde zien, moest maar eens gaan kijken naar die van de Schapers. Grootere waren er in het dorp gemakkelijk te vinden, maar bepaald geen beter waargenomen en onderhouden. De ligging, ver achter op het Zevenend, was gunstig en vriendelijk. In een wijden kring stonden de enorme oude lindeboomen voor het breede voorhuis met zijn helder blinkende ruiten en propere gordijnen; op zij was een malsche graskamp met daaraan grenzenden moestuin, en hooiberg, schapenstal, schuren en kippenhokken hadden royaal plaats. Alles, binnen- zoowel als buitenshuis, droeg het kenmerk van degelijkheid, orde en vlijt. Nergens werden de melk-emmers, kuipen en karnvaten geregelder en keuriger opgeschilderd, nergens hadden de beesten beter ligging, en nergens kochten de slaggers liever hun kalven en varkens.

De Schapers waren dan ook met hart en ziel bij hun werk, in merg en been boer. De beesten, de oogst en het weer, daar hadden hun gedachten volop mee te doen, voor andere dingen bleef er geen tijd over.

Het gezin bestond uit twee zusters, Mie en Griet, en hun broer Yzik.

Zij hadden er geen van drieën toe kunnen komen om te trouwen, want het zou zoo jammer zijn geweest om den boel te verdeelen, en zij zaten goed zoo bij elkander. Zij konden het werk aan met z'n drieën; dat was heel wat voordeeliger dan er vreemde hulp bij te halen. Maar jammer genoeg begon Mie op middelbaren leeftijd aan een kwaal te lijden, zoodat zij gedwongen werd zich te ontsien. Zij moesten er dus wel aan gelooven, en namen, na rijp beraad, een stevige jonge meid in huis.

Dat was Engelina Kool.

Engel, zooals zij genoemd werd, telde, toen zij bij de Schapers kwam, ternauwernood vijftien jaar, maar zij was groot, sterk en gewillig, en deed haar werk uitstekend. Zij

wende zoo goed, dat 't al gauw leek, of zij van de familie was en eigenlijk bij hen hoorde.

Tien jaar later stierf Mie, en weer eenige jaren later Griet, en toen bleef Yzik alleen met Engel over.

Een flinke vrouw geworden en heelemaal in den rol van boerin gegroeid, was zij nu zoo goed als de huisvrouw. Yzik kon haar gerust alles overlaten en haar de huishouding geheel naar eigen inzicht en goedvinden laten bestieren, want zij was van alles op de hoogte, en kwam voor den baas op, alsof het haar eigen belangen gold. En zoo bleven die twee bij elkander en waren best tevreden.

En weer verliepen de jaren, de zomers met hun drukken hooitijd en al het zaaien en maaïen op de akkers, en de winters met de koeien thuis, die dan volop werk en zorg gaven.

Yzik was nu al zestig jaar, een stoere man met een dikken rooden kop op een leerachtigen gerimpelden bruinen nek. Zijn phlegmaticke aard, die hem nooit naar een ander leven had doen verlangen, had zich nog wat verdikt, en hij was nog minder vatbaar geworden voor indrukken, die zijn dagelijkschen kringloop van gedachten niet raakten. Zijn boerenwerk was zijn lust en zijn leven, en daar hij er nog steeds op tegen had meer dan hoog noodig vreemde hulp te nemen, had hij het altijd erg druk.

Engel was nu ook al in de veertig jaar. Zij was zich langzamerhand heelemaal als de meesteres gaan voelen, want zij had voor alles evenveel hart als de baas zelf. En voor Yzik was het wat mooi den boel zoo goed verzorgd achter te laten, als hij er op uit ging om het werk op de akkers te doen. Als hij thuis kwam, vond hij alles goed in orde en den pot smakelijk gekookt, en dan zaten de baas en de meid best tevreden tegenover elkander.

Engel was lang en dor, maar niet onknap, en zag er altijd ordentelijk uit. Zij was gelijkmatig van humeur en genoot steeds van haar onbepaalde macht in huis en hof.

Geen van beiden verlangde het anders, of dacht er ooit over, dat er wel eens een verandering kon komen buiten hun wil om.

En toch gebeurde dat.